

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/43/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119212178
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8119212178.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Daniely Babinovej v spore žalobcu: A. A., nar. XX.X.XXXX, bytom B. XXXX/XX, XXX XX C., správca dedičstva po poručiteľovi: D. A., nar. XX.X.XXXX, naposledy bytom B. XXXX/XX, XXX XX C., zomr. X.X.XXXX, zastúpeného JUDr. Marošom Gondekom, advokátom, so sídlom Kuzmányho 29, 29, 040 01 Košice, proti žalovanému: A. E., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom D. F. XXXX/XX, XXX XX C., zastúpenému Mgr. Marcelom Fandákom, LL.M., advokátom so sídlom Kováčska 40, 040 01 Košice, o zaplatenie 100.000 eur s prísl., o odvolaní žalovaného voči rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 19C/31/2019-158 zo dňa 24.06.2021 jednohlasne, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok vo výroku II. a III.

Priznáva žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“), rozhodol takto, cit. :

„I. Konanie o zaplatenie sumy 100.000 eur z a s t a v u j e .

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 100.000 eur od 16.11.2016 do 14.8.2019 t.j. 13.712,33 eur, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 70.000 eur od 15.8.2019 do 3.11.2019 t.j. 767,12 eur a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. P r i z n á v a žalobcovi vo vzťahu k žalovanému nárok na 100 % náhradu trov konania, o ktorej výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.“

Po vykonanom dokazovaní a právnom posúdení veci s poukazom na ust. § 657, § 658, § 563, § 567, § 559, § 522, § 523, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/95 Zb. uzavrel, že ustálená súdna prax považuje zmluvu o pôžičke za zmluvu neformálneho charakteru a reálnu zmluvu, ktorú zmluvné strany môžu uzavrieť akýmkoľvek spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o obsahu ich dojednania, pričom k založeniu zmluvného vzťahu dochádza reálnym odovzdaním vecí.

Ak podstatnými náležitosťami takejto zmluvy je dohoda o prenechaní druhovo určených vecí, v danom prípade finančných prostriedkov, vrátenie vecí rovnakého druhu, v danom prípade finančných prostriedkov, dočasné prenechanie, v danom prípade do 15.11.2016, faktické odovzdanie vecí dlžníkovi, ktoré sa uskutočnilo poukázaním sumy na účet uvedený v kúpnej zmluve uzatváraanej toho istého dňa medzi manželmi G. a žalovaným, niet pochyb, že medzi D. A. a žalovaným došlo k riadnemu a platnému

uzavretiu zmluvy o pôžičke podľa § 657 a nasl. OZ s obsahom uvedeným v žalovaným podpísanej listine, inak niet logického vysvetlenia pre takýto podpis, ak by s ustanoveniami tejto listiny nesúhlasil.

Súd prvej inštancie vyslovil už na prvom pojednávaní predbežný právny názor, že v danom prípade medzi D. A. a žalovaným došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke podľa ustanovení § 657 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom písomné vyhotovenie tejto zmluvy podpísanej samotným dlžníkom a nepodpísané veriteľom, neznamená, aby nedošlo aj k písomnému uzatvoreniu tejto zmluvy o pôžičke. Je totiž v zmluvných vzťahoch najmä medzi osobami, ktoré sa poznajú, časté, že pokiaľ sa deklarujú určité skutočnosti písomne uzatvorenou zmluvou, a každá zo strán obdrží písomné vyhotovenie tejto zmluvy, tá strana, ktorá si ponecháva rovnopis tejto zmluvy, a ktorý zrejme bol aj nájdený v dedičskej pozostalosti D. A., zvyčajne tento rovnopis zmluvy, z ktorej vyplýva právo nepodpisuje, ale podpisuje ten rovnopis zmluvy, ktorý poskytuje protistrane.

Prvoinštančný súd mal za to, že v danom prípade došlo aj k písomnému uzatvoreniu zmluvy o pôžičke. Pokiaľ by však nedošlo k takémuto spôsobu uzavretia pôžičky, určite došlo medzi stranami sporu k uzavretiu ústnej zmluvy o pôžičke, pričom toto písomné znenie zmluvy o pôžičke je dôkazom toho, na akých záležitostiach zmluvy o pôžičke sa zmluvné strany dohodli.

Pokiaľ žalovaná strana namietala, že nedošlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke z dôvodu, že boli zaplatené finančné prostriedky nie na účet dlžníka, ale na účet manželov G., súd prvej inštancie poukázal na to, že ustálená prax súdov pripúšťa, aby pri peňažnej pôžičke veriteľ zo zmluvy o pôžičke splnil svoj záväzok prenechať dlžníkovi peniaze nielen ich odovzdaním dlžníkovi v hotovosti, ale aj formou bezhotovostného platobného styku, t.j. bezhotovostným prevodom nielen na účet dlžníka, ale prípadne podľa dohody zmluvných strán na dlžníkom označený účet tretej osoby, ku ktorému má dlžník dispozičné oprávnenie. Reálna podstata zmluvy o pôžičke je naplnená aj vtedy, ak veriteľ poukáže zo zmluvy o pôžičke podľa zmluvnej dohody s dlžníkom, peňažnú čiastku na účet dlžníkovho veriteľa, pričom dlžník sa zaviazal takto mu poskytnutú čiastku v dohodnutej lehote vrátiť. Uskutočnením prevodu je potom splnená podmienka odovzdania predmetu pôžičky dlžníkovi (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 33Cdo/3756/2013).

Súdna prax deklaruje aj to, že hoci dohoda o dočasnosti prenechania veci je podstatnou náležitosťou zmluvy, neznamená to, že je potrebné dohodnúť aj presnú dobu vrátenia. Ak presná doba vrátenia nie je dohodnutá, uplatňuje sa ustanovenie § 563 OZ. Nie je však vylúčené, aby zmluvné strany dohodli, že čas plnenia dlhu je ponechaný na vôľu dlžníka, avšak toto nikto zo strán sporu netvrdí.

Ustálená súdna prax v zmysle ustanovenia § 567 OZ vychádza z toho, že absencia dohody zmluvných strán o mieste plnenia nemá za následok neplatnosť dohody, ale iba to, že sa miesto plnenia bude riadiť ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Požiadavka plniť na dohodnutom mieste plnenia alebo na mieste určenej zákonom má osobitný význam pre posúdenie toho, či ide o plnenie, ktoré možno považovať za plnenie riadne a včas v zmysle § 559 OZ majúceho za následok splnenie dlhu, resp. za následok zánik dlhu alebo za následok omeškanie. Ak totiž dlžník neplní na dohodnutom mieste alebo na mieste určenom zákonom, nejde o riadne plnenia a veriteľ nie je povinný ponúknuť plnenie prijať. Dohoda zmluvných strán o mieste plnenia môže podľa ustálenej súdnej praxe vyplývať aj zo samotnej povahy záväzku a to vtedy, ak určenie miesta plnenia vyplynie z ostatného obsahu zmluvy.

Podľa vyššie uvedených právnych ustanovení a ustálenej súdnej praxe, dlžník nemôže byť v omeškaní za čas, kedy je v omeškaní veriteľ.

Vzhľadom na námietky žalovaného prvoinštančný súd poukázal na to, že oznámenie čísla účtu v peňažnom ústave, na ktorý má byť platba poukázaná, predstavuje súčinnosť potrebnú na to, aby dlžník riadne splnil svoj dlh, ktorého výška prekračuje zákonom stanovený limit, avšak takéto oznámenie čísla účtu má povinnosť veriteľ oznámiť na výzvu dlžníka. Iba ak na výzvu dlžníka, veriteľ potrebné údaje bez zbytočného odkladu neposkytne, dostane sa sám do omeškania.

V danom prípade teda strany sporu aj s prihliadnutím na to, že deklarovali veľmi blízke vzťahy medzi D. A. a žalovaným, pristúpili k uzavretiu zmluvy o pôžičke, na základe ktorej priamo D. A. platil na účet manželov G. kúpnu cenu za nehnuteľnosť.

Za nesporný fakt považoval súd prvej inštancie aj tú skutočnosť, že došlo k dohode o splatnosti predmetného dlhu, t.j. pôžička mala byť vrátená do 15.11.2016, čo je doba, ktorú súd prvej inštancie považoval, aj vzhľadom na výšku tejto pôžičky, za dobu primeranú.

Keďže žalovaný nepredložil žiaden dôkaz o tom, aby v lehote po 15.11.2016, dokedy mal zaplatiť predmetný dlh, vyzval veriteľa na oznámenie čísla účtu alebo o poskytnutie inej súčinnosti z dôvodu splnenia svojho záväzku a vrátenia pôžičky, súd prvej inštancie nemal žiadne pochybnosti o tom, že tak dlžník neurobil. Dôvody, pre ktoré tak dlžník neurobil, nevysvetlil, a je teda zrejme, že ku dňu úmrtia D. A., teda k 7.7.2018, bol predmetný dlh v omeškaní od 16.11.2016.

Po tom, čo sa správy dedičstva ujal jeho syn žalobca A. A., tento jednal so žalovaným o odkúpení predmetnej nehnuteľnosti, ale ako dokazuje aj mailová komunikácia medzi nimi z 21.6.2019 a 24.6.2019,

mienil predmetnú nehnuteľnosť odkúpiť do svojho výlučného vlastníctva ako fyzická osoba, teda nekonal s ním ako správca dedičstva po nebohom otcovi, ak tak nekonal, nemohlo jeho konanie fyzickej osoby vplývať na jeho konanie správcu dedičstva a nič sa nemohlo zmeniť na povahe nároku zo zmluvy o pôžičke a dosvedčuje to aj text mailu, v ktorom deklaruje, že finančné prostriedky, ktoré od neho žalovaný ako od kupujúceho obdrží, budú vyinkulované za účelom úhrady jeho záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o pôžičke uzavretej s jeho otcom veriteľom D. A. dňa 12.10.2016. To len dokazuje, že žalobca mal eminentný záujem na splnení tohto záväzku, teda zaplatení tejto sumy do dedičskej pozostalosti svojho nebohého otca. V závere mailu z 24.6.2019 však uvádza žalovanému, že už je bezpredmetný takýto prevod nehnuteľnosti a je nútený jeho záväzky uplatňovať v súdnom konaní. Tento mail vzhľadom na jeho obsah prvoinštančný súd považoval za prvú výzvu, ktorú obdržal žalovaný od žalobcu na zaplatenie predmetnej sumy.

Ďalšou, druhou výzvou, bola výzva zo 6.7.2019, kde žalobca aj uviedol svoj správčový účet a žiadal o uhradenie predmetnej sumy, na čo žalovaný odpovedal vyhýbavo listom zo dňa 15.7.2019, kde žiadal o potvrdenie miesta platenia s tým, že ako prejav seriózneho prístupu uhradí časť pôžičky v sume 5.000 eur bezodkladne po písomnom odsúhlasení jeho návrhu. Takéto správanie dlžníka nesvedčí o jeho serióznom a vážnom úmysle ujať sa svojej zodpovednosti. Na zaplatenie predmetného dlhu bol žalovaný vyzvaný už v mailu z 24.6.2019, pokiaľ nie skôr správcou dedičstva A. A., ale neurobil tak.

Správca mu teda adresoval ďalšiu výzvu dňa 6.7.2019, ale opätovne bezvýsledne, preto ak bola podaná žaloba 23.7.2019, bola podaná po dvoch márných výzvach žalobcu na zaplatenie tohto dlhu.

Pokiaľ aj došlo k nezrovnalostiam ohľadom platobného miesta a účtov, na ktoré chcel žalovaný plniť predmetný záväzok, stalo sa tak po dvoch márných výzvach a po podaní žaloby, pričom sa tak stalo až v auguste 2019, teda mesiac po prvej výzve zo dňa 6.7.2019 a to len vo výške 30.000 eur, pričom ďalšia suma bola zaplatená až po tom, čo bola žalovanému doručená žaloba 2.11.2019, čo svedčí práve o tom, že žalovaný nemal záujem uhradiť predmetný dlh tak, ako bolo dohodnuté v zmluve o pôžičke v jednej splátke vo výške 100.000 eur, ani v rozumnej lehote po dvoch márných výzvach.

Preto ostatné okolnosti, na ktoré poukazoval žalovaný, ohľadom dohôd medzi stranami sporu, ktoré by mali spochybňovať nárok žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania, považoval prvoinštančný súd za právne irelevantné. Z tohto dôvodu aj upustil od vykonania dokazovania oboznámením sa so spisom Okresného súdu Poprad sp.zn. 10C/28/2019, nakoľko ak žalovaný nemal vedomosť o podaní tejto žaloby v čase rokovaní o zaplatení dlhu, nemohla táto okolnosť ovplyvniť jeho dobrú vôľu uhradiť dlh, ako ju aj deklaroval.

V danom prípade bol to žalovaný, ktorý mal predmetný dlh zaplatiť už 16.11.2016, neurobil tak, a nežiadal o súčinnosť na splnenie tohto svojho peňažného záväzku, pričom od počiatku tohto sporu, aj v priebehu pred podaním žaloby, nespochybňoval existenciu tohto záväzku, hoci poukazoval na jeho inú právnu podstatu a z toho neexistujúci nárok na úroky z omeškania, keďže nebol v omeškaní, resp. veriteľ mu neposkytol súčinnosť na splnenie záväzku.

Pokiaľ si teda žalovaný bol vedomý svojho záväzku zo zmluvy o pôžičke, mal sa snažiť tento záväzok splniť, a to hneď po tom, čo bol vyzvaný správcou dedičstva na jeho úhradu a pokiaľ tak neurobil, dôvodne žalobcovi vznikol nárok na úroky z omeškania, pretože sa dlžník dostal do omeškania už od 16.11.2016, pretože do 15.11.2016 mal tento dlh zaplatiť (a nie až po doručení výzvy správcu). Pokiaľ ho porúčiteľ D. A. nevyzýval na zaplatenie tohto dlhu, je potrebné poukázať, že do jeho smrti ešte neuplynula trojročná premičná lehota na vymáhanie tohto záväzku, preto je bezpredmetné, že počas tejto doby svoj nárok voči dlžníkovi neuplatnil.

Nárok zo zmluvy o pôžičke zo dňa 12.10.2016 bol nesporný vo výške 100.000 eur. Tento nárok mal byť zaplatený do 15.11.2016, avšak zaplatený nebol. Žalovaný po úmrtí D. A. neposkytol žiadnu súčinnosť jemu známym dedičom po nebohom D. A., aby predmetný dlh zaplatil. Na základe jednaní o spôsobe zaplatenia tohto dlhu bol vyzvaný niekoľkokrát žalobcom na vrátenie tohto dlhu a to preukázateľne písomne, mailom z 24.6.2019 a listom zo dňa 6.7.2019, avšak tak neurobil napriek tomu, že bol upozornený na možnosť súdneho vymáhania tohto dlhu aj v mailu z 24.6.2019.

Preto súd prvej inštancie považoval žalobu za dôvodne podanú ohľadom celej sumy 100.000 eur s tým, že časť sumy vo výške 30.000 eur bola zaplatená ešte pred doručením samotnej žaloby, avšak rozhodujúca časť dlhu vo výške 70.000 eur bola preukázateľne uhradená dva dni po tom, čo žalovanému bola doručená dňa 2.11.2019 táto žaloba. Aj to je dôkaz o tom, že v danom prípade špekulatívne konanie je potrebné pričítať nie konaniu žalobcu ako správcovi dedičstva po svojom nebohom otcovi, ale práve žalovanému.

Z uvedených dôvodov prvoinštančný súd žalobe o zaplatenie úrokov z omeškania v celom rozsahu vyhovel, keď konanie o zaplatenie sumy 100.000 eur zastavil podľa § 144, 145 CSP.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 255 a § 262 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), keď za dôvodne podanú považoval žalobu ohľadom celej sumy a preto priznal úspešnému žalobcovi nárok na zaplatenie 100 % náhrady trov konania.

Proti výroku II. a III. tohto rozsudku podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodov uvedených v § 365 ods.1 písm. d/, h/, f/ CSP. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil predovšetkým s poukazom na to, že medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobcu došlo k uzatvoreniu písomnej zmluvy o pôžičke eventuálne konštatoval, že pokiaľ by nedošlo k uzatvoreniu písomnej zmluvy o pôžičke „určite došlo medzi stranami sporu k zavretiu ústnej zmluvy o pôžičke, pričom toto písomné znenie zmluvy o pôžičke je dôkazom toho, na akých záležitostiach zmluvy o pôžičke sa zmluvné strany dohodli“. Žalovaný predovšetkým namietal, že súčasťou obsahu ich zmluvného vzťahu nebola dohoda o lehote vrátenia označených finančných prostriedkov, pričom v tomto smere žalobca neunesol dôkazné bremeno. Odvolateľ ďalej uviedol, že zmluva o pôžičke nie je konsenzuálny, ale reálny kontrakt, a preto akékoľvek ústne alebo písomné prejavy vôle možno chápať iba ako súčasť kontraktačného procesu, a nie za jeho dovŕšenie. K uzatvoreniu zmluvy o pôžičke dochádza reálnym odovzdaním plnenia (konkludentne), a nie písomne alebo ústne ako to konštatuje okresný súd. Z uvedeného dôvodu konštatovanie prvoinštančného súdu o písomnom eventuálne ústnom uzatvorení zmluvy o pôžičke nemá oporu v právnej úprave. Zároveň prvoinštančný súd na základe vykonaného dokazovania nemal bez rozumných pochybností za preukázané, v akej právnej forme sa konštruoval právny pomer medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobcu, keď na jednej strane uvádza, že tento právny pomer mal vzniknúť písomným prejavom, pričom súčasne uvádza, že „určite došlo medzi stranami sporu k uzavretiu ústnej zmluvy o pôžičke“. Jednotlivé formy realizácie prejavu vôle sa totiž preukazujú odlišným spôsobom. Písomný právny úkon je platný, ak je podpísaný konajúcou osobou, preto záver prvoinštančného súdu o písomnom uzatvorení zmluvy o pôžičke nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Rovnako ničím nepreukázaný je aj záver okresného súdu o ústne uzatvorenej zmluve o pôžičke, keďže žalovaný túto skutočnosť od počiatku popieral a žalobca ani neuviedol, akým spôsobom sa tento proces uzatvárania zmluvy mal realizovať. Teda záver prvoinštančného súdu o ústnom uzatvorení zmluvy o pôžičke nemá oporu v skutkovom stave vecí. Inými slovami záver okresného súdu, podľa ktorého žalovaný uzatvoril zmluvu o pôžičke s obsahom zodpovedajúcim listine predloženej žalobcom označenej ako „zmluva o pôžičke“ nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Žalovaný má za to, že práve okolnosť absencie podpisu listiny označenej ako „Zmluva o pôžičke“, ako aj skutočnosť, že právny predchodca žalobcu ani raz v priebehu času nasledujúceho od 15.11.2016 do úmrtia žalobcu (07.07.2018 – poznámka odvolacieho súdu) nevyzval žalovaného na úhradu plnenia, nasvedčuje pravdivosti skutkovej verzie žalovaného, že medzi zmluvnými stranami nikdy nedošlo k dohode o konkrétnom termíne alebo lehote úhrady predmetných finančných prostriedkov.

Za nesprávny považoval žalovaný aj záver Okresného súdu, podľa ktorého na strane veriteľa nedošlo k naplneniu normatívnej podstaty uvedenej v § 522 OZ (veriteľ neposkytol v čase plnenia súčinnosť potrebnú na splnenie dlhu) a zakladajúcej omeškanie veriteľa a tým vylučujúcej omeškanie dlžníka (žalovaného). Túto námietku uvádza žalovaný eventuálne v reakcii na predbežné posúdenie žalobcom uplatneného nároku zo strany Okresného súdu: ani v prípade, ak by okresný súd vyhodnotil, že došlo k písomnému alebo ústnemu uzatvoreniu zmluvy o pôžičke s obsahom zodpovedajúcim žalobcom v predloženej listine, tak vzhľadom na absenciu jeho vedomostí o mieste plnenia (účet právneho predchodcu žalobcu) nemohlo na jeho strane dôjsť k omeškaniu a tým k povinnosti platiť úroky z omeškania. Zo žiadneho ustanovenia OZ nevyplýva povinnosť dlžníka osobitne žiadať veriteľa o poskytnutie údajov o mieste plnenia. Keďže právny predchodca žalobcu neoznámil žalovanému číslo bankového účtu, na ktorý požaduje vrátiť finančné prostriedky, žalovaný nemohol riadne a včas splniť svoju povinnosť.

Za ničím nepodložené považuje žalovaný aj konštatovanie Okresného súdu, že žalovaný sa nesnažil svoj záväzok splniť po tom, ako bol na jeho plnenie písomne vyzvaný žalobcom. Práve naopak, žalovaný označil aj predložil dôkazy, z ktorých vyplýva jednoznačne jeho vôľa ako aj reálne konanie smerujúce k úhrade finančnej čiastky v sume 100.000,- Sk. Bol to práve žalobca, ktorý po tom, ako doručil výzvu na vrátenie finančnej čiastky vstúpil do rokovania so žalovaným o jej usporiadaní iným spôsobom ako jej bezprostredným vrátením v ním ustanovenej lehote, konkrétne rokoval so žalovaným o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovaného. Bol to žalobca, ktorý po tom, ako žalovanému doručil výzvu na plnenie zmenil parametre spôsobu ako aj času úhrady záväzku žalovaného. Navyše po tom, ako nedošlo k dohode o prevode vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, žalovaný oznámil žalobcovi, že uvedenú čiastku uhradí z hypotekárneho úveru

zabezpečeného prostredníctvom záložného práva na dané nehnuteľnosti. Žalobca však inicioval na Okresnom súde Poprad konanie o určenie vlastníckeho práva a zároveň vykonal úkon za účelom vyznačenia poznámky o prebiehajúcom súdnom konaní k daným nehnuteľnostiam na príslušnom LV, čím zmaril možnosť žalovaného získať úverové prostriedky, a tým v čo najkratšom čase uhradiť svoj záväzok. Uvedené konanie nielenže odporuje dobrým mravom, ale je aj v rozpore so zákonnou požiadavkou veriteľa poskytnúť dlžníkovi primeranú súčinnosť.

Žalovaný má za to, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil právny dôvod záväzku žalovaného. Žalovaný má za to, že jeho záväzok vo vzťahu k právnenému predchodcovi žalobcu vznikol tým, že sa s ním dohodol, že za neho splní záväzok z kúpnej zmluvy (§ 534 OZ), voči predávajúcim manželom G., na základe ktorej nadobudol vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam. Iný právny vzťah, ktorého obsahom by bolo akékoľvek plnenie medzi ním a právnym predchodcom žalobcu nikdy nevznikol. Tieto skutočnosti jednoznačne vyplývajú aj z príkazu na úhradu označenej kúpnej ceny, ktorý realizoval právny predchodca žalobcu, kde sa uvádza: „kúpna cena A. E.“. Z označeného príkazu je jednoznačné, že nejde o žiadnu pôžičku.

Podanie žaloby aj napriek tomu, že žalovaný chcel dobrovoľne svoj záväzok splniť, pričom za týmto účelom aj reálne vykonával úkony v kontexte vyššie uvedených skutočností týkajúcich sa konania žalobcu voči žalovanému, je potrebné posúdiť v zmysle článku 5 CSP, ako zjavné zneužitie práva a tým aj vylučujúce právo žalobcu na náhradu trov konania.

Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil v časti výroku II. tak, že žalobu ako nedôvodnú zamietne a v časti výroku III. zmenil tak, že prizná žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

K odvolaniu žalovaného zaslal žalobca vyjadrenie, v ktorom konštatoval správnosť napadnutého rozsudku. Nakoľko odvolanie žalovaného v podstate opakuje jeho skoršiu argumentáciu, v celom rozsahu poukázal na argumenty a vyjadrenia žalobcu prednesené, respektíve predložené súdu prvej inštancie. K tvrdeniu žalovaného, že súčasťou spisu nie je nič, z čoho by vyplývalo uzatvorenie zmluvy o pôžičke uviedol, že súčasťou spisu je žalovaným podpísaná zmluva o pôžičke, kde žalovaný svoj podpis nijakým spôsobom nespochybnil ani nenamietal. Rovnako žalovaný nevysvetlil, z akého dôvodu by z jeho strany došlo k podpísaniu písomného vyhotovenia zmluvy o pôžičke v prípade, ak by medzi ním a žalobcom nebola zmluva o pôžičke (v ústnej forme) uzatvorená. Okrem žalovaným podpísanej písomnej verzie zmluvy o pôžičke, skutočnosť, že došlo k jej uzatvoreniu, potvrdzuje aj príkaz na úhradu zo dňa 12.10.2016 vystavený právnym predchodcom žalobcu a D. A. ako veriteľom a list zo dňa 15.07.2019 adresovaný A. A., ktorým žalovaný odpovedal na výzvu žalobcu na úhradu dlžnej sumy. Sám žalovaný v tomto liste nijakým spôsobom nespochybnil nárok žalobcu, práve naopak sám potvrdzuje uzatvorenie zmluvy o pôžičke, keď uvádza „ako prejav seriózneho prístupu smerujúceho k vysporiadaniu tohto záväzku uhradím časť pôžičky v sume 5.000,- eur, a to bezodkladne po písomnom odsúhlasení môjho návrhu na jej úhradu.“ Argument žalovaného o neexistencii zmluvy o pôžičke preto žalobca považoval za bezpredmetný a nedôvodný. Okrem spochybňovania uzatvorenej zmluvy o pôžičke žalovaný nepredložil na podporu svojich tvrdení žiadne dôkazy.

K tvrdeniu žalovaného, že z jeho strany nemohlo dôjsť k omeškaniu s vrátením pôžičky vzhľadom na údajnú absenciu vedomosti žalovaného o mieste plnenia, žalobca uviedol, že žalovaný mal po celý čas vedomosť o čísle účtu, z ktorého mu bola poskytnutá pôžička. Úvahy žalovaného o tom, že nevedel na aký účet má peňažné prostriedky vrátiť považoval žalobca za nerelevantné. Okrem toho právny poriadok SR pozná aj iné spôsoby akými môže dlžník splniť svoj peňažný záväzok.

Aj tvrdenia žalovaného ohľadne konania na OS Poprad o určenie vlastníckeho práva a vyznačenej poznámky na LV sú subjektívnou, účelovou a ničím nepodloženou argumentáciou žalovaného. Je pravdou, že medzi stranami prebiehalo konanie na OS Poprad, toto konanie však nijakým spôsobom nesúvisí s predmetnou vecou. Žalovaný nijakým spôsobom nepreukázal ním tvrdené skutočnosti v bode 9 odvolania, pričom ak žalobca uplatňuje svoje práva v súdnom konaní, nie je možné takéto konanie hodnotiť ako konanie v rozpore s dobrými mravmi. Navyše žalovaným opisovaná situácia sa odohrala až v roku 2019, t.j. takmer 3 roky po splatnosti pôžičky a po tom, čo sa žalovaný dostal do omeškania s jej splatením.

Ani tvrdenia v bode 10 odvolania ohľadne toho, že žalovanému vznikol záväzok k právnenému predchodcovi žalobcu v zmysle § 534 OZ, žalovaný počas celého konania nijakým spôsobom nepreukázal. Naopak žalobca písomnými dôkazmi v celom rozsahu a bez akýchkoľvek pochybností preukázal svoj nárok, a to že medzi D. A. a žalovaným došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke. Uzavretie zmluvy o pôžičke preukazuje žalovaným podpísané vyhotovenie zmluvy o pôžičke, príkaz na úhradu zo dňa 12.10.2016 vystavený D. A. ako veriteľom, list žalovaného z 15.07.201, v ktorom žalovaný sám

potvrďuje uzatvorenie zmluvy o pŕižičke. Skutočnosť, na ktorú poukazuje žalovaný, t.j. že v príkaze na úhradu realizovanom D. A. je uvedené: „kúpna cena A. E.“, nemení nič na vyššie uvedených skutočnostiach. Táto poznámka v príkaze na úhradu plne zodpovedá zmluve o pŕižičke a jej účelu, ktorý je vyjadrený v článku 3, v zmysle ktorého je oprávnený žalovaný použiť pŕižičku vyslovene na tam uvedený účel, a to na úhradu kúpnej ceny za vymedzené nehnuteľnosti.

V ostatnom poukázal na svoje doterajšie vyjadrenia.

Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiach žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a priznal mu trovy odvolacieho konania v rozsahu 100%.

Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, nesprávnym procesným postupom a nesprávnymi skutkovými zisteniami, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v plnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

K námietke o nesprávnom právnom posúdení § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak sice aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7Cdo/7/2010).

Rovnako namietaný odvolací dôvod, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods.1 písm. d/ CSP) odvolací súd zo spisu nezistil, pričom odvolateľ na žiadnu konkrétnu vadu ani nepoukazoval. Tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, čo nebolo zo spisu zistené.

Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f/ CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiach. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.), a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti,

eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a podobne. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvozeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zřejmý nesúlad.

V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil, sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z vyššie uvedených dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu.

Predmetom konania bol nárok žalobcu ako správcu dedičstva po nebohom D. A. na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 12.10.2016, na vrátenie pôžičky a zaplatenie úrokov z omeškania za omeškание s plnením tohto záväzku. Prevodom zo dňa 15.08.2019 žalovaný poukázal sumu 30.000,- eur na účet príjemcu A. A., správcu dedičstva uvedenú vo výzve zo dňa 07.06.2019 a dňa 04.11.2019 bola žalovaným na účet žalobcu poukázaná suma 70.000,- eur.

Vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby súd prvej inštancie konanie o zaplatenie sumy 100.000,- eur zastavil vo výroku I. napadnutého rozsudku, ktorý výrok ani odvolaním nebol napadnutý, a preto nebol predmetom prieskumu odvolacieho súdu a ako taký nadobudol právoplatnosť.

Podľa § 657 OZ, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

Podľa § 658 ods. 1, 2 OZ, pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky. Pri nepeňažnej pôžičke možno dojednať namiesto úrokov plnenie primeraného väčšieho množstva alebo vecí lepšej akosti, spravidla toho istého druhu.

Podľa § 517 ods. 1, 2 OZ, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškani. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení. Ak ide o omeškание s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Zb. v znení platnom a účinnom v čase omeškania, výška úrokov z omeškania je 5 % bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k 1. dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa § 534 OZ, kto sa s dlžníkom dohodne, že splní jeho záväzok voči jeho veriteľovi, má voči dlžníkovi povinnosť poskytovať plnenie jeho veriteľovi. Veriteľovi z toho však priame právo nevznikne.

Podľa tvrdenia žalobcu bola medzi veriteľom – D. A. a žalovaným ako dlžníkom dňa 12.10.2016 uzatvorená zmluva o pôžičke, na základe ktorej poskytol veriteľ žalovanému peňažnú pôžičku vo výške 100.000,- eur. Zmluva o pôžičke bola medzi stranami uzatvorená ústne, pričom o jej obsahu svedčí písomné vyhotovenie, ktoré bolo podpísané a datované dlžníkom. Zároveň skutočnosť, že medzi zmluvnými stranami reálne došlo k uzatvoreniu zmluvy a k poskytnutiu pôžičky preukazuje príkaz na úhradu zo dňa 12.10.2016, ktorý bol realizovaný v rovnaký deň, v aký bola zo strany dlžníka podpísaná zmluva o pôžičke. Z tohto príkazu na úhradu je zřejmá aj výška poskytnutej pôžičky ako aj to, že peniaze boli odoslané na účet zhodný s účtom uvedeným v samotnej zmluve o pôžičke. V zmysle článku 5 zmluvy o pôžičke bol dlžník – žalovaný povinný vrátiť veriteľovi predmetnú pôžičku v celosti najneskôr dňa 15.11.2016.

Zmluva o pôžičke podľa § 657 a § 658 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, je zmluvou reálnou, t.j. nestačí len dohoda o jej obsahu, ale k jej platnosti je potrebné aj odovzdanie predmetu

pôžičky (napr. peňazí) zo strany veriteľa dlžníkovi, inak zmluva nevznikne. Odovzdanie vecí, peňazí, alebo zaslanie peňazí ako pôžičky na účet dlžníka je preto dôležitou súčasťou zmluvného vzťahu z pôžičky.

Vychádzajúc z obsahu spisu a pred súdom prvej inštancie vykonaného dokazovania je zrejmé, že v danom prípade došlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke, tak ako vyhodnotil aj súd prvej inštancie, a to v ústnej forme, pričom listina označená ako „zmluva o pôžičke“ podpísaná a datovaná len dlžníkom zároveň svedčí o obsahu zmluvy o pôžičke. O uzatvorení tejto zmluvy zároveň svedčí aj príkaz na úhradu zo dňa 12.10.2016, ktorý bol realizovaný v rovnaký deň, v aký bola zo strany dlžníka podpísaná listina označená ako „zmluva o pôžičke“, pričom z tohto príkazu je zrejmá nielen výška poskytnutej pôžičky, ale aj to, že peniaze boli odoslané na účet zodpovedajúci s účtom uvedeným v samotnej zmluve o pôžičke. Zároveň uzatvorenie zmluvy o pôžičke preukazuje aj list žalovaného z 15.7.2019 (č.l. 124), v ktorom žalovaný potvrdzuje uzatvorenie zmluvy o pôžičke, keď uvádza, že „... uhradím časť pôžičky...“. Skutočnosť, na ktorú poukazuje žalovaný, t.j. že v príkaze na úhradu realizovanom D. A. je uvedené: „kúpna cena A. E.“, nemení nič na vyššie uvedených skutočnostiach. Táto poznámka v príkaze na úhradu plne zodpovedá zmluve o pôžičke a jej účelu.

V súvislosti s námietkou žalovanej strany, že k uzavretiu zmluvy o pôžičke nedošlo, nakoľko finančné prostriedky neboli zaplatené na účet dlžníka, ale na účet manželov G., odvolací súd sa prikláňa k záveru súdu prvej inštancie, že pri peňažnej pôžičke veriteľ splní svoj záväzok prenechať dlžníkovi peniaze nielen ich odovzdaním dlžníkovi v hotovosti, ale aj formou bezhotovostného prevodu, a to nielen na účet dlžníka, ale vzhľadom na dohodu zmluvných strán aj na dlžníkom označený účet tretej osoby, a to s poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax súdov. Reálna podstata zmluvy o pôžičke je naplnená aj vtedy, ak veriteľ poukáže zo zmluvy o pôžičke podľa zmluvnej dohody s dlžníkom peňažnú čiastku na účet dlžníkovho veriteľa, pričom dlžník sa zaviazal takto mu poskytnutú čiastku v dohodnutej lehote vrátiť. Uskutočnením prevodu je potom splnená podmienka odovzdania predmetu pôžičky dlžníkovi (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 33Cdo/3756/2013).

Odvolací súd sa nestotožňuje s tvrdením žalovaného, že v danom prípade nebola splnená zákonná podmienka pôžičky v zmysle § 657 OZ, a to prechod peňazí do vlastníctva dlžníka – žalovaného a možnosť jeho dispozície, a že by bolo dôvodné právny vzťah podriaďiť pod ust. § 534 OZ – pristúpenie k dlhu z dôvodu, že peniaze boli zaslané na účet manželov G. nebohým D. A.. Odvolací súd má za to (tak ako uvádzal aj súd prvej inštancie), že v danom prípade bolo zmluvnými stranami dohodnuté, že veriteľ zašle peniaze na účet tretej osoby, ktorej účet dlžník označil. Možnosť plnenia záväzku na cudzí účet konštatoval aj NS SR vo svojom rozsudku zo 7.5.1999, sp.zn. 3Obo/399/98 (Zb. NS vydanie 5, ročník 1999, strana 49 pod č. 102/1999), keď uviedol, „Ak úverová zmluva určuje, že veriteľ poskytuje peňažné prostriedky dlžníkovi na kúpu konkrétnej nehnuteľnosti, dlžník môže požiadať veriteľa, aby poskytnutý úver zaplatil priamo na účet predávajúceho. Dlžník nemôže v konaní o vrátenie takto poskytnutých peňažných prostriedkov úspešne namietať, že veriteľ mu peňažné prostriedky na kúpu nehnuteľnosti neposkytol.“

Ak platí, že plnením zo strany veriteľa na iný účet ako na účet dlžníka dôjde k splneniu záväzku, znamená to, že v skutočnosti peniaze (ako pôžička) boli dlžníkovi poskytnuté na účet ním označený a to bez ohľadu na to, že nejde o účet dlžníka. Dlžník totiž takýmto označením účtu určil, čo sa považuje za riadne poskytnutie pôžičky. Tým si veriteľ splnil všetky povinnosti v zmysle uzavretej zmluvy o pôžičke, čo zahŕňa aj odovzdanie peňazí dlžníkovi (zmluva o pôžičke ako reálny kontrakt toto požaduje) ako dovŕšenie zmluvného vzťahu zo zmluvy o pôžičke. Zároveň to značí, že tretia osoba nie je v zmluvnom vzťahu k veriteľovi, t.j. nie je voči nemu v postavení dlžníka. V tomto prípade je účet tretej osoby len platobným miestom, tretia osoba však nie je zaviazaná ako dlžník voči veriteľovi. Zaviazaný podľa zmluvy o pôžičke zostáva aj v tomto prípade dlžník a on je povinný veriteľovi peniaze vrátiť a to bez ohľadu na to, že peniaze priamo neobdržal.

Z toho vyplýva, že aj keď veriteľ poslal peniaze ako pôžičku na účet tretej osoby, ale zmluvu a jej podmienky dohodol s dlžníkom, musí v súdnom konaní žalovať na vrátenie dlhu dlžníka a nie tretiu osobu (obdobne pozri uznesenie NS ČR sp.zn. 25Cdo/4279/2016 zo dňa 12.10.2016).

Ak žalovaný v odvolaní namieta neurčené miesto plnenia, v tomto prípade je potrebné vychádzať z § 567 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého dlh sa plní na mieste určenom dohodou účastníkov. Ak nie je miesto plnenia takto určené, je ním bydlisko alebo sídlo dlžníka.

Peňažný dlh plnený prostredníctvom peňažného ústavu alebo prostredníctvom poštového podniku je splnený pripísaním sumy dlhu na účet veriteľa v peňažnom ústave alebo vyplatením sumy dlhu veriteľovi v hotovosti, ak osobitný zákon neustanovuje inak alebo ak sa veriteľ a dlžník písomne nedohodnú inak.

Číslo účtu D. A. muselo byť žalovanému známe, keďže disponoval príkazom na úhradu, na ktorom je číslo účtu platiteľa uvedené. Uvedený listinný dôkaz – príkaz na úhradu zo dňa 12.10.2016 ako prílohu k svojmu stanovisku doložil a predložil samotný žalovaný (č. listu 63 a č. listu 64 spisu).

Nakoľko právne posúdenie úroku z omeškania sa nemení (hoci by sa aj v zmysle tvrdenia žalovaného malo zmeniť právne posúdenie základného vzťahu medzi žalovaným a D. A. v zmysle § 534 OZ, a nie ako pôžička v zmysle § 657 OZ), správne postupoval súd prvej inštancie, keď žalobe ohľadne uplatneného úroku z omeškania vyhovel. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že termín splatenia dlhu možno jednoznačne ustáliť na 15.11.2016 ako lehoty na vrátenie dlhu, a to bez ohľadu na druh záväzkového vzťahu medzi D. A. a žalovanými, teda či by išlo o pôžičku podľa § 657 OZ, alebo o prístupenie k záväzku v zmysle § 534 OZ. Dohoda o takejto lehote na vrátenie dlhu jednoznačne vyplýva z listiny označenej ako „zmluva o pôžičke“, ktorá je podpísaná žalovaným, pričom tento svoj podpis ani nijako nespochybňoval. Ak by termín splatnosti nebol takto medzi žalovaným a D. A. dohodnutý, zrejme by túto listinu žalovaný nepodpisoval.

Na záver odvolací súd konštatuje, že úvahy žalovaného o tom, že nevedel na aký účet má peňažné prostriedky vrátiť neobstoja, nakoľko právny poriadok SR pozná viaceré spôsoby, akými môže dlžník splniť svoj peňažný záväzok.

Ani tvrdenia žalovaného ohľadne konania na OS Poprad o určenie vlastníckeho práva a vyznačenej poznámky na LV nie sú relevantné. Medzi stranami síce prebiehalo konanie na OS Poprad pod sp.zn. 10C/28/2019, avšak takmer 3 roky po splatnosti pôžičky, pričom ak žalobca uplatňuje svoje práva v súdnom konaní, nie je možné takéto konanie hodnotiť ako konanie v rozpore s dobrými mravmi.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II., ako aj v súvisiacom výroku III. o trovách konania ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnému žalobcovi bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením postupom podľa § 262 ods. 2 CSP.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).